Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 11te Juli 1869.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 360.)

Jeg henviste ogsaa til Herrens Besøg hos Abraham, da Abraham sagde: „Min Herre! Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, da gak ikke din Tjener forbi. Kjære, lad hentes lidet Vand, og toer Eders Fødder, og hviler Eder under det Træ. Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og vederqvæge Eders Hjerter, siden kunne I gaae længere." Jeg henviste ligeledes til, hvor Herren, talende til Moses, siger: „See, her er et Sted hos mig, og Du skal staae paa Klippen. Og det skal skee, naar min Herlighed gaaer forbi, da vil jeg lade Dig staae i Kløften paa Klippen, og jeg vil skjule med min Haand over Dig, indtil jeg gaaer forbi. Og naar jeg borttager min Haand, da skal Du see mig bagtil; men mit Ansigt kan ikke sees." Alle disse Skriftsteder bevise, sagde jeg til den ærværdige Herre, om de ellers have nogen Betydning, at Mennesket er skabt i dets Skabers Billede, at det er hans udtrykte Billede med Øie for Øie, Pande for Pande, Øienbryn for Øienbryn, Næse for Næse, Kindbeen for Kindbeen, Mund for Mund, Hage for Hage og Øren for Øren, akkurat som vor Fader i Himmelen. „Vel," sagde han, „jeg har i 29 Aar været en Sandheds Prædikant og aldrig før tænkt, at Mennesket var skabt i Faderens udtrykte Billede. Jeg har altid havt den Idee, at Gud var et Væsen uden Legeme, Dele eller Lidenskaber." Han tilstod alligevel, at han aldrig havde faaet denne Idee fra Biblen, og uagtet Skriften dvæler paa dette Punkt med saa megen Kraft og Klarhed, er Anskuelsen derom deelt af den „christne" Verden i Almindelighed. Der staaer skreven, at Jesus var Faderens Persons udtrykte Billede, tænk derpaa. Var Jesus et Menneske? Ja. Antoges han for et Menneske ligesom andre? Jo. Naar han ikke

ønskede at blive kjendt, kunde han have gaaet igjennem Mængden, fra Huus til Huus, fra Nabolag til Nabolag, fra By til By, uden at Folk vilde have kjendt ham. Han havde denne Magt, og dog var han lig andre Mennesker, med Øine, Pande, Næse, Øienbryn, Mund, Kindbeen og Hage ligesom vi, og Apostlen siger os, at han var Faderens Persons udtrykte Billede, og hvis det Skriftsted er sandt, at det er det evige Liv at kjende den eneste vise og sande Gud og Jesum Christum, som han har sendt, da have vi evigt Liv, thi vi kjende dem.

Jeg har talt meget om vor Tro angaaende aandelige Ting, men jeg er ikke færdig med vor Troes Virkninger. Saavidt Moraliteten angaaer, anspører de Sidste-Dages Helliges Tro dem til at udøve ethvert moralsk Princip, som den „christne" Verden troer; den veileder dem til at gjøre hverandre Godt og til at gjøre Godt for alle deres Medmennesker, og til ikke at skade Nogen; den veileder os til at ære vor Tilværelse paa Jorden som den Almægtiges Sønner og Døttre; til at ære ham, som skabte os; til at overholde ethvert sandt Princip, enhver Ting, som bringer Fred og Lyksalighed, thi enhver saadan Ting er fra Gud. Jesu Christi Evangelium lærer den, som har stjaalet, ikke at stjæle mere, det lærer den, der bander, ikke at bande mere, det lærer den, der har aflagt falsk Eed, ikke at gjøre det mere, og den, der har vanæret sin Tilværelse, ikke at gjøre det mere, og i Virkeligheden, der gives ingen Høide, Dybde, Længde eller Brede i moralsk Henseende, som den „christne" Verden troer paa og praktiserer, uden at vi ere enige med den, og vi gaae saalangt forbi den i gudelige Ting, at den bliver vildfarende, og dog troer den, at vi ere vildfarende. Jeg har smilet tusinde Gange ved mig selv, naar jeg hørte den tale, den er uvidende, men den troer vi ere det. Foruden at være langt foran den „christne" Verden i gudelige Ting, vil jeg sige, at de Sidste-Dages Hellige staae langt høiere i Moralitet og i deres Adspredelser end de Bedste af den „christne" Verden. Spørgsmaalet, er der noget Umoralsk i Adspredelser, kommer undertiden frem hos mig, naar jeg seer mine Sønner og Døttre glæde dem ved at conversere, besøge, ride, eller gaae paa Bal; er der noget Umoralsk ved det? Jeg iagttager meget nøie, og om jeg seer Noget eller hører et Ord, som gaaer paa gudelige Tings Bekostning eller som modvirker god Moralitet, føler jeg det øieblikkeligt, og siger, hvis I følge det, vil det ikke lede Eder til noget Godt, thi det er Ondt. Det vil ikke lede til Udspringet af Liv og Kundskab. Følg alene den Vei, som fører til evigt Liv. Hvor er det Liv? Hos Gud. Jesu Christi Evangelium gjør ikke alene Folket bekjendt med gudelige Ting og udvikler i deres Indre god Moralitet og Reenhed, men det giver enhver mulig Bevæggrund og Opmuntring til Fremgang i enhver mekanisk Retning, i Kunst og Videnskab og i Viisdom, thi alle disse Egenskaber ere fra Gud og ere skikkede til at tjene hans Folk.

Hvis jeg i min Ungdom havde seet de Rige have Interesse for de Fattige og bruge deres Midler, Magt og Indflydelse for at tage de Fattige ved Haanden og hæve dem frem til det samme Standpunkt, som de selv stod paa, hvor de kunde nyde enhver Beqvemmelighed, vilde det have været en stor Glæde for mig, men det var ikke saaledes dengang, og er heller ikke nu. Menneskene bruge i Almindelighed deres Midler i egenkjærlige Øiemed og søge ikke at hellige dem til Gud og til hans Navns Ære. Alene i Guds Rige ere de Fattige og Uvidende af Menneskenes Børn rensede og frem-

hævede og beredte til at indtage de Stillinger, som Gud har bestikket for sine Børn.

Jeg har hørt Mange tale om, hvad de have lidt for Christi Skyld, men jeg er glad ved at kunne sige, at jeg har aldrig følt Anledning dertil; jeg har glædet mig meget, men hvad Lidelser angaaer, sammenligner jeg det mange Gange i mine Følelser og i mine Taler med en Mand, som har en gammel, pjaltet, luvslidt og stiden Frakke, og der kommer En og giver ham en smuk, ny og heel Frakke. Det er den Sammenligning jeg gjør, naar jeg tænker paa, hvad jeg har lidt for Evangeliets Skyld. Jeg har bortkastet en gammel Frakke og faaet en ny. Ingen Mand eller Qvinde har nogensinde hørt mig tale om mine Lidelser. „Har Du ikke forladt smukke Eiendomme i Ohio, Missouri og Illinois?" Jo. „Og har Du ikke lidt derved?" Nei, jeg har tiltaget i det Gode hele Tiden og saa har dette Folk, og I kunne tage Verdens Historier fra Adam og heelt ned og jeg vil sige, at ingen Historiker vil kunne bevise, at de Hellige have lidt saameget som Synderne. Dette er min Tro om Jesu Christi Evangelium. Nogle kunne spørge: „Lede ikke Israels Børn?" Jo. „Hvorfor?" Formedelst deres Ugudelighed. De overtraadte Budene, som Gud gav dem, de forandrede Ordinancerne og brøde den evige Pagt, og for deres Synd og Ugudeligheds Skyld bleve de stødte ud i Fangenskab. Hvis de havde været lydige, antager jeg, at de vilde været bleven ført lige til Palæstina og forbleven der.

Nogle kunne sige: Vel, Hr. Young, er De ikke bleven dreven fra Deres Hjem? Var det formedelst Deres Retfærdighed? Nei, formodentligt ikke; jeg antager det var for at tugte mig og gjøre mig bedre. Jeg har aldrig henregnet de Helliges Uddrivelse fra Jackson County til Andet, end at det var for at tugte dem og berede dem til at opbygge Zion. De bleve uddrevne fra Ohio til Missouri, fra Missouri til Illinois, og fra Illinois og hertil, alene for Zions og Guds Værks Fremadstriden paa Jorden. Jeg klager ikke over Forfølgelser, jeg har forladt megen Eiendom i forskjellige Stater, betydelig i Ohio, Missouri og Illinois. Bryder jeg mig Noget derom? Nei, vi have mere Land her end vi kunne benytte. Gud førte os bort fra et usundt til et sundt Land, og jeg takker ham derfor. Var det paa Grund af deres Synder at de Sidste-Dages Hellige bleve uddrevne? En af Guds første Aabenbaringer til Joseph Smith var angaaende Israels Indsamling, og da vore Folk samledes til Jackson County i Missouri, vare de lige saa langt fra at troe paa og adlyde denne Aabenbaring som Østen er fra Vesten, og endnu længere; thi Østen grændser til Vesten, men Folkene vare saa langt fra at adlyde denne Aabenbaring, at de neppe adlød et eneste Punkt af den. De vare uvidende og havde hverken Øine til at see med, Øren til at høre med eller Hjerter til at forstaae med, og Gud tillod deres Fjender at uddrive dem. Hvorfor bleve vi drevne? Var det paa Grund af Polygami? Nei, thi det var ikke kjendt i Almindelighed før efter vor Ankomst til disse Dale, skjøndt vi modtoge Aabenbaringen desangaaende flere Aar før. Den Beskyldning, som blev fremført mod de Sidste-Dages Hellige, var den, at de underhandlede med Slaverne i Missouri i den Hensigt at frigjøre disse, og derfor bleve vi drevne og Gud tillod det, men jeg spørger: Har de Sidste-Dages Hellige nogensinde lidt i Missouri saaledes som Missourianerne have lidt i den nylig stedfundne Krig? Nei, ikke saameget i Sammenligning som en Draabe mod en

Spand Vand. Missourianerne ere blevne drevne fra deres Huse og hængte, deres Eiendomme confiskerede, deres Qvinder og Børn myrdede og ethvert tænkeligt Onde er bleven paaført dem. Have de Sidste-Dages Hellige lidt saaledes som de? I ganske faa Tilfælde, men det vilde være en Skam for de Sidste-Dages Hellige at tale om deres Lidelser.

Hvad gjøre vi her for det Folk, som vi samle fra Nationerne? Majoriteten af dem ere de Fattigste, som kunne findes; vi samle vel nogle faa Videnskabs- og lærde Mænd, men det store Fleertal er de Fattige og Uvidende. Vi samle dem og gjøre Regning paa at gjøre dem rige. Vi samle de Taabelige og gjøre Regning paa at gjøre dem vise; vi samle de Svage og gjøre Regning paa at gjøre dem stærke; vi gjøre Regning paa at opbygge dette Folk, indtil det forstaaer ligesaa meget af Mechanisme, Kunst og Videnskab og enhver sand Philosophi, som noget andet Folk paa Jordens Overflade. Al sand Viisdom, som Menneskene have, have de modtaget fra Gud, enten de vide det eller ei. Der er ikke noget opfindsomt Geni, som har opfundet noget Gavnligt for Menneskeslægten, uden han har annammet det fra den samme Kilde, hvadenten han veed og troer det eller ei. Der gives kun een Kilde, fra hvilken Menneskene faae Viisdom, og det er Gud, som er Kilden til al Viisdom, og skjøndt Menneskene paaberaabe sig at gjøre Opdagelser ved deres egen Kløgt, ved Granskning og Eftertanke, ere de Alle i Gjæld til vor himmelske Fader for det Hele.

Vi gjøre Regning paa at gjøre dette Folk ligesaa viist og klogt som det kan blive og ligesaa ydmygt som det kan blive. Naar jeg betragter Menneskene og seer deres Pragt, Glands, Begjærlighed og Snæverhjertethed, tænker jeg, skam Eder; hvad have I at være saa stolte af? De have Guld, Sølv, Huse, Land og Besiddelser, og de føle, at de ere Konger, Fyrster og Mænd af stor Indflydelse formedelst deres Rigdom, men hvor have de faaet deres Rigdom fra? De ville sige, de have været heldige og samlet det, eller det blev testamenteret til dem af deres Fader eller Farfader, men Ingen af dem eier Noget, uden at det er kommen fra ham, som lever og regjerer i Himlene, den Gud, som vi tjene, og som alene skjænker Velsignelser til sine Børn, Adams Sønner og Døttre.

Jeg har hørt mange Prædikener, Bønner og Opmuntringer for at faae Folk til at annamme Religion og faae deres Navne skrevne i „Lammets Livsens Bog." Jeg ønsker at underrette hele Verden, alle Adams Sønner og Døttre om, at deres Navne ere skrevne der, og ville forblive der i al Evighed, medmindre de ved deres onde Handlinger udslette dem. Jeg ønsker at underrette Alle om denne Kjendsgjerning.

Nu ønsker jeg at sige nogle faa Ord om politiske Sager. Først vil jeg sige, at vi ere et meget religieust Folk, hele Verden veed det, og det var vor Religion, der formaaede os til at forlade vort Hjem og vore Forældre og i mange Tilfælde vore Livsledsagere og Børn. Ere vi et politisk Folk? Ja sandelig meget politisk. Men hvilket Parti høre I til og votere I for? Jeg vil sige Eder, hvem vi ville votere for. Vi ville votere for den Mand, som vil opretholde civil og religieus Frihed, den Mand, som har meest Kundskab og det bedste Hjerte og den bedste Hjerne for en Statsmand, og vi bryde os ikke en Smule om hvad Parti han hører til. Saadan er vor Politik. Hvis vi kunde have faaet Mænd til at controllere Nationens Affairer med tilstrækkelig Indsigt til at kunne see Resultatet af deres egne Handlinger, saa vilde

det have været bedre for Nationen end det er for Nærværende. Men Tingene ere som de ere, uden Hensyn til hvad der har tilveiebragt deres nuværende Stilling. Jeg vil overlade til Folket at bedømme, om det er paa Grund af Retfærdighed eller paa Grund af Synd, at Nationen har maattet gjennemgaae de Onder, som den har været underkastet; Eet veed jeg; Gud har aldrig indstiftet Krig. Gud indstifter hverken Forvirring eller Krig, men de fremkomme paa Grund af Menneskenes Handlinger. Forvirring og Krig ere de naturlige Følger af Menneskenes taabelige Handlinger og Politik, men de fremkomme ikke efter Guds Ønske. Hvis Folket i Almindelighed vilde vende sig til Herren, vilde der aldrig blive nogen Krig. Lad Menneskene vende dem bort fra deres Synder og istedetfor at være begjærlige og ondskabsfulde, søge til Gud, og søge hen til at bringe Fred og Lyksalighed over hele Landet, og Krig vil ophøre. Vi forvente at see den Dag, da Sværd skulle blive ombannede til Plovjern, og Spyd til Haveknive og da Folk ikke mere skulle lære at føre Krig. Dette er hvad vi ønske. Vi ere for Fred, Overflødighed og Lykke for alle Mennesker.

En stor Deel kunde siges angaaende vor særegne Tro og vore særegne huuslige Indstiftelser, som Verden kalder dem for. Jeg ønsker ikke at sige Noget om det, mine Handlinger tale for mig. Jeg har en Familie, en temmelig stor Familie, og jeg er villig til at sammenligne den med enhver anden Familie paa Jorden, naar man tager den Leilighed den har havt i Betragtning. Hvad mig selv angaaer, saa troer jeg, at jeg har gjort endeel Fremskridt, naar man erindrer, at jeg i hele mit Liv kun har været i Skole i 11 Dage, og indtil jeg begyndte at prædike Evangeliet, arbeidede jeg hver Dag for mit Brød. Jeg tænker dette Folk gjør Fremskridt, og jeg tænker vi skulle fortsætte vort Arbeide, indtil hele Menneskeslægten vil opgive al Tanke om at føre Krig med hverandre. Jeg forventer at see den Tid, da dette Folk vil besidde enhver god Ting. Al Kundskab og Viisdom og ethvert Gode, som Menneskets Hjerte kan ønske, findes indenfor den Kreds, som vor Tro omgiver. Den Dag vil komme, da Evangeliet vil blive præsenteret for Konger og Dronninger og Verdens Store, men det vil blive præsenteret med en anden Indflydelse end den, med hvilken det er bleven præsenteret for de Fattige, men det vil være det samme Evangelium; vi skulle ikke præsentere noget andet Evangelium, thi det forbliver det samme fra Evighed til Evighed. Ingen Mand vil blive frelst og komme ind til Faderens Nærværelse uden ved Jesu Christi Evangelium, det samme for En som for en Anden. Herren har sin Sag, sine Veie og sit Værk, som han vil gjennemføre. Jesus arbeider med hele sin Styrke for at hellige og gjenkjøbe Jorden, og for at bringe sine Brødre og Søstre tilbage til Faderens Nærværelse. Vi arbeide i Forening med ham for hele Menneskeslægtens Renselse, paadet at vi og den kunne være beredte paa at boe hos Gud i hans Rige. Gud velsigne Eder. Amen.

Utah og Mormonerne.

(Fra „The Omaha Herald")

I følgende Skildring af mit Besøg i Utah vil jeg holde mig til Territoriets materielle Interesser, af den Grund, at de ere til større Nytte for os end Mormonernes religieuse og huuslige Forhold. Jeg lægger stor Vægt paa Agerdyrkningen og Manufacturerne der, da de give en praktisk Forklaring paa det store Spørgsmaal, om de klippefulde Bjerges Dale og Sletter have Hjælpekilder. Fra et andet Standpunkt er det af Vigtighed at faae besvaret de ofte opkastede Spørgsmaal, om der finder nogen Handel Sted paa de store Strækninger, som Jernbanen passerer. Hvis det skulde vise sig, at Colorado, Utah, Sweetwater og Montana hver skulle have en Omsætning paa 2 a 3 Millioner Dollars om Aaret, saa er den store Jernbane istand til at betale sig uafhængig af den gjennemgaaende Handel. Utah blev først beboet i 1847, altsaa for 22 Aar siden. Den første Befolkning var yderst fattig og leed endogsaa Nød, da den naaede til Dalene, hvilket ligeledes har været Tilfældet med alle Emigranterne dertil siden, saa at den Rigdom, som nu findes der, er bleven frembragt ved Jordbundens hensigtsmæssige Behandling.

Utah ligger imellem 109 og 114° vestlig Længde og mellem 37 og 42° nordlig Brede, og dets Høide over Havfladen er gjennemsnitligt 4,300 Fod. Flere af Wahsatch- og Uintahs-Bjergenes Tinder ere fra 11—12,000 Fod over Havets Overflade bedækkede med Snee hele Aaret. Saltsøen er omtrent 100 engl. Mile i Længde og fra 50—80 engl. Mile i Brede, og optager Weber- og Bearfloden fra Nord og Jordansfloden, som er Utahsøens Afløb, fra Syd. Settlementerne indtage fra Bearfloden mod Nord til det sydligste Punkt af Territoriet en Strækning af 500 engl. Mile. Folket er engelsk, skotsk, welsk, skandinavisk og tydsk, og de ere næsten uden Undtagelse beskjæftigede med Agerbrug.

Det synes at have været den mormonske Kirkes Politik at give Enhver Interesse for Jordbunden, og enhver Mand er bleven hjulpen til at faae et Hjem; han har sit Huus, sin Lade, sine Agre og Frugthaver, saaledes, at enhver fattig Bonde fra Europa bogstavelig glæder sig ved sine egne Viindruer og Figener. Folkemængden udgjør omtrent 140,000. Hver Mand, Qvinde og Barn ere flittige og stræbsomme Frembringere af Landets Produkter. For at kunne danne sig et Begreb om Jordens Bonitet, maa man vide, at hele Dalen engang var Saltsøens Seng, som dengang var uberegnelig større end nu. Paa Bjergenes Sider, 700 Fod over Dalen, findes uomstødelige Beviser for, at Søens Overflade engang har naaet dertil. Saaledes er Jordbunden i Dalen dannet af de Lag, som bleve skyllede af de omkringliggende Bjergkjæder, og har som saadan meget tilfælles med Platte, Laramie, og Green River Dalene. Det er ikke alene Stoffer, affondrede fra Planterne, som voxede paa Bredden af den store Indsø, men ogsaa mange forskjellige Mineraliers Affondring, som, blandede med Planternes, have dannet en feed og varm Jordbund, der i stor Rigelighed frembringer Hvede, Rug, Byg, Havre, Mais, Grøntsager og alle de Frugter, som høre til denne Bredegrad. Uagtet dets Høide, er Utahs Klima varmere end Pennsylvaniens, hvilket man har erfaret ved Undersøgelse af

Veirligets Beskaffenhed ved Camp Douglas. Sommeren er særdeles varm og Vinteren mild. Gjennemsnits Varmegraden for hele Aaret er omtrent som i Lombardiet. Jeg troer, at Utah vil frembringe de samme Planter, som det nordlige Italien. Af et Vildnis bevoxet med vild Salvie, som det var, da Mormonerne kom dertil, er der nu opdyrket 200,000 Acres, og jeg kan sige med Sikkerhed, at Agerdyrkningen ingensteder i de Forenede Stater er dreven til større Fuldkommenhed end i Utah. Dette er tildeels begrundet paa, at hvor kunstig Vanding er nødvendig, vil man indskrænke sig til et mindre Areal, da der i Forhold fordres flere Kræfter for at overkomme det, og Følgen deraf er, at Agerdyrkningen er mere omfattende. Deres Agre ligne næsten Haver, hvilket er et Særkjende for Europæere. Med dette Slags Folk og Agerbrug vil Utah let kunne underholde ³/₄ Million Agerdyrkere. Lombardiet har 3 Millioner Indbyggere, og ingen bedre Jordbund eller Klima og kun ¹/₄ saamegen Jord. Kirken i Utah har forsynet hvert Settlement med Møller, Skoler og Forsamlingshuse, fordetmeste byggede af Sandsteen eller Kalksteen. Boligerne ere fordetmeste af Steen eller Adobies. Jeg saae ikke et eneste Huus, der ikke var omgiven af Træer og Blomster. Salt Lake City vil taale en Sammenligning med enhver anden Stad paa dette Fastland, som ikke er over tyve Aar gammel. Det vilde være vanskeligt at tænke sig en smukkere Beliggenhed. Den ligger paa en høi Skraaning, hvorfra man har Udsigt over den maleriske Sø. Ligefor ligger Antelopeøen med Antelopebjerget, som naaer en Høide af indtil 4,000 Fod over Søen. Paa den anden Side af dette Bjerg seer man den smukke blaa Himmel falde sammen med Bjergets græsbevoxede Skraaninger og Søens dybere Blaa. Imellem Byen og Søen ligger den brede Dal. Nord for Byen falder Jordans Flod, som løber omtrent midt igjennem Dalen, i Søen. Sydøst for Byen, ikke tyve Mile derfra, ligge de sneebedækkede „Twin Peaks" af Wahsatchkjæden, 11,700 Fod høie. Ved et eneste Øiekast kan man iagttage Dalens frodige Træ- og Plantevæxt samt Vinterens evige Snee og Iis, under en Himmel ligesaa blaa som Italiens.

Der siges, at Byen har 25,000 Indbyggere. Den er anlagt med brede Gader og ikke i Smaapartier, som om Guds Jord var et saa snevert Sted, at det var nødvendigt at stuve Folk sammen som Slaverne paa Galeiskibene. Husene have stor Plads saavel i Brede som Dybde, og Fortovene ere beskyggede med tætte Rækker af Locust og Guldregntræer. Raadhusene, saavel Countyets som Byens, og Theatret ere smukke Prover paa Bygningskunst, de vise god Smag, tilstrækkelige Midler og stor Foretagelsesaand. Brigham Youngs Boliger og Haver ere værd at see, ligesom ogsaa General Wells's og Mr. William Jennings Huse, hvilket sidste i Elegance og Skjønhed kan sammenlignes med hvilkensomhelst Bolig i Staterne. En Søndag var jeg i Tabernaklet. Det er en uhyre stor Bygning midt i Byen. Det er ikke navnkundigt for Skjønhed, men alene for dets Størrelse. Dets Form er rund med et hvælvet Tag, som bæres af 44 Steenpiller, 16 Fod høie, 14 Fod brede og 4 Fod tykke. Dets indvendige Længde er 232 Fod, dets Brede 132, fra Gulvet til Midtpunktet af Hvælvingen 70 Fod. Sæderne hæve sig lidt i Lighed med et Amphitheater. Der siges, at det kan rumme 10,000 Mennesker, og naar Galleriet bliver færdigt, 16,000. Foran Sæderne er der en Forhøining, 3 a 4 Fod høi, for Diaconerne. Høiere oppe er Sædet for

Apostlerne, og endnu høiere for Kirkens Hoved Brigham Young. Omkring disse sidde Eldsterne, derefter kommer Pladsen for Sangchoret og derefter det store Orgel, 50 Fod høit, 42 Fod bredt og 32 Fod dybt, hvis Toner aldeles opfylde dette Tabernakels uhyre Rum. Jeg havde aldrig før seet saamange Folk samlede til Gudstjeneste. Efterat Diaconerne havde brudt og velsignet Brødet, som de gjøre hver Søndag, stod Biskop Kingsley, en Methodist fra Cilifornien, frem og talte i ½ Time. Brigham Young fulgte efter. Han ligner meget de Photographier, som blive præsenterede af ham, og seer ud til at være en rask Mand paa 55, uagtet han er 70 Aar. Hans Pande er høi og bred, hans Øine graae, hans Næse skarp og ubetydelig krum, Munden ikke stor, men tæt sammenpresset, og viser en saa stærk Villie, som er nødvendig for at reise igjennem sporløse Udørkener, komme over dybe Floder med rivende Strømme og taale Verdens Haan og Forfølgelse, akkurat som han har gjort. Paa den samme Plads, i Nærheden af Tabernaklet, skal Templet bygges af hvid Granit; det skal være en underlig Bygning, men jeg vil ikke besvære Deres Læsere med at beskrive det. Jeg er vis paa, at Enhver, som besøger Utah, vil blive overtydet om, at alle disse Dale kunde omdannes til Haver, og at den store Jernbane snart vil faae saamegen Handel, at den vil betale sig. Den samme Dag jeg tog til Uintah, den nærmeste Jernbanestation, var der over 100 Passagerer fra Salt Lake City, og det blev mig sagt, at Mormonerne have Fragt til fra 5—10 Jernbanevogne daglig, og Handelen er i stærk Tiltagende.

H. Latham,
Chirurg for Tverbanen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Indsamlingen.

(Fra „Millennial Star.“)

De Hellige blandt Nationerne synes i Almindelighed at være besjælede af Lyst og Aand til Indsamlingen. Efterat de Hellige have adlydt Evangeliets første Principer og i mange Henseender ere gaaede frem til Fuldkommenhed, saavidt de forstaae og saavidt det er muligt i disse Lande, er det naturligt, at de med Begjærlighed see hen til den Tid, da de vil kunne have det Privilegium at vandre op til Zion, for der at blive belærte til større Fylde om Herrens Veie, og for at faae Leilighed til i større Fuldkommenhed at udvikle Livets og Saliggjørelsens Principer, end som det er muligt for dem medens de ere blandede med Jordens Nationer, som ikke kjende Gud eller holde hans Befalinger. Dette er rigtigt, saalænge Begjærligheden ikke tager Overhaand, og derved paavirker de Hellige til ved ukloge Midler at søge at faae deres Hjertes Ønske opfyldt. Der gives alligevel nogle faa Ting, som Erfaringen har godtgjort, og som det kunde være gavnligt at betragte. De

Hellige kunne ikke alle blive samlede paa et Aar eller paa en Gang. En saa pludselig Afgjørelse synes ikke for Nærværende at være overeensstemmende med den Almægtiges Hensigter. Hvad Fremtiden vil vise, ville vi overlade til den, og der bliver derved mindre Leilighed til at gjøre en feil Beregning. Det Nærværende er det, som nærmest vedrører de Hellige.

Gud er Gud overalt paa Jorden for dem, som ønske at tjene ham; han er vor Fader og Ven, saavel her, saalænge det klarligen er hans Villie at vi skulle blive her, som i Zion. Naar Pligten kalder os eller stiller os her, eller forhindrer os i at emigrere til Zion, ere vi akkurat paa det rette Sted, saalænge vi forblive her med Taalmodighed og Tilfredshed. Alting vil være rigtigt, om det end for vort begrændsede og til sine Tider ængstelige Blik kunde synes at være forkeert. Guds Hensigt er, at han vil udføre sin Villie baade med Hensyn til Nationer som enkelte Individer, og hvis Mænd eller Djævle ville sætte sig derimod, vil han altid være fuldkommen istand til at styre deres Opposition saaledes, at det vil frembringe endnu hurtigere Fremgang for hans Hensigter og større Goder for hans Folk. Enhvers Erfaring vil kunne fremvise Exempler paa, at jo mere trofast vi vandre efter det Lys, som Gud giver os, desto oftere vil hans Forsyn vise sig til vor Gunst. Dette burde være en stor Trøst for os under Modgang. Hvis Noget, som vi meget kunde ønske, bliver tilbageholdt fra os, er Alt ret; og hvis dets Erholdelse ikke vilde blive til Gavn, kan Enhver indsee, at Tilbageholdelsen deraf er en Velsignelse.

Er det ikke godt at samles til Zion? Tilvisse, det er netop det Herren ønsker vi skulle gjøre. Denne Befaling lyder til os og Privilegiet ligger for os, men Enhver skal gaa i sin bestemte Tid. Medens der ikke burde være nogen Langsomhed eller en god Leilighed burde gaae tabt, er det ligesaa rigtigt, at der ikke skeer nogen Overilelse. Der kunde maaskee være Hellige, som i de forløbne Aar have opsat Tiden og derved lidt Tab, og maaskee der nu findes andre, som ere for overilede i deres Længsel; dette er ikke godt, thi hvis de ikke komme afsted, ville de føle dem trøstesløse og maaskee fatte den Tanke, at de ere tilsidesatte, at Nogen har gjort dem Uret, og ville derved tabe en Deel af Herrens Aand. Hvis de kunne komme afsted, er saa stor Længsel ikke nødvendig, og det er bedst at tage sig Sagen rolig, og med Taknemmelighed og Glæde søge at holde Ligevægten, hvadenten det synes at være for eller imod os. Hvis det er for os, er Alt vel, og hvis det tilsyneladende er imod os, desto bedre; thi vi ville da see Herrens Styrelse, som fuldkommen forstaaer alle Omstændighederne, under hvilke vi ere stillede.

Endnu kunne vi tilføie en Bemærkning angaaende Forberedelse til Emigrationen. Værer først sikkre i Eders Sag. Hvis I paa en eller anden Maade erfare, at der er ydet Eder Pengehjælp, saa stol ikke saameget derpaa, at I opgive Eders Arbeide eller Stilling eller afhænde Eders Indbo, førend I faae ubetvivlelige Beviser for, at Midlerne ere indenfor Eders Omraade og ere tilgjængelige for Eder, thi kun tilgjængelige Midler kunne være Eder til Tjeneste. Ved at handle anderledes, vil Skuffelse og Modfølelse gjøre sig gjældende, ikke at tale om Pengetab, vanskelig Stilling og maaskee paafølgende Nød. Naar I ere sikkre paa, at Midlerne kun vente paa Eders Ordre, vil det være tidsnok at forberede Eder til at emigrere, saalangt de række, men at gjøre Forberedelse før denne Sikkerhed haves, vil være farligt, og vil medføre alt Andet end behagelige Følger. Alle, som ere

trofaste, ville engang gaae op til Zion, derom er der ingen Tvivl, og vi ville faae en glædelig Tid, naar alle de Hellige komme hjem. Jo længere det opsættes, desto glædeligere og mere velkomment vil det være, thi Alle ville tilsidst faae Løn i Forhold til deres Arbeide, og de, som vente med Taalmodighed, faae ogsaa Løn.

Correspondance.

Amerika.

New York Havn, den 27de Juli 1869. *)

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Efter at være kommen over Atlanterhavet, føler jeg til at give Dem en lille Skildring af vor Reise.

Vi forlode Liverpool Torsdagen den 15de dennes, og efter min Anskuelse er det den behageligste Søreise jeg for mit Vedkommende har gjort. Jeg har været fri for Søsyge og havt det godt. I en Forsamling, som blev afholdt kort efterat vi havde forladt Liverpool, blev jeg af vor Præsident beskikket til Vagtkapitain, hvilket Hverv jeg smigrer mig med at have udført til Præsidentskabets Tilfredshed. Hvad Compagniet i det Hele angaaer, da staaer det godt til. Den Forekommenhed, der er bleven viist mod os saavel af Officererne som Mandskabet, har jeg ofte beundret, og Kosten har været overmaade god og fuldkommen tilstrækkelig, og har langt overstegen mine Forventninger. Om Morgenen Kl. 7 blev der holdt Bøn i de forskjellige Districter, Kl. 8 fik vi Frokost, bestaaende af Hvedebrød, Smør og Kaffe. Efter Frokosten begave vi os op paa Dækket, og naar vi Alle vare placerede, afgav det et ret interessant Skue for en opmærksom Iagttager. Jeg fandt ofte Fornøielse ved at betragte de større eller mindre Grupper, der havde dannet sig, og begyndte gjerne i Forstavnen, hvor der i Almindelighed musiceredes af et lille Orchester, bestaaende af 2 Violinister, 1 Fløitespiller, 1 Harmonikaspiller og En, som slog paa Triangel, hvis samlede, liflige Toner samlede mange Tilhørere. I den næste Gruppe er en Broder ivrigt beskjæftiget med at danne og indøve et Sangchor, som lader til at gjøre god Fremgang, i at synge Lovsange til Herren. Naar jeg vandrer videre, træffer jeg en Gruppe, hvor En eller Anden holder humoristiske Foredrag eller gjør Akrobatkunster. Saa er der Nogle, som spille Harmonika, og atter Andre, der sidde i fortrolig Klynge og tale om Begivenhederne i de gamle Lande. Nu er jeg imidlertid naaet til Skillevæggen mellem os og det f i n e r e Publikum i 1ste Kahyt, og maa som saadan standse med mine Iagttagelser med den Slutningsbemærkning, at det Hele ligner Dyrehavsbakken om Sommeren. Kl. 12 begive vi os ned i Spisestuerne, hvor der beværtes med 2 Retter god,

*) Forsinket i New York circa 12 Dage.

kraftig Mad. Naar Middag er forbi, begynder Lystigheden paa Dækket igjen indtil Kl. 6, da det er Aftensmadstid, og vi gaae da atter ned og faae vor Aftensmad, bestaaende af Brød, Smør og Thee, og ved hvert Maaltid faae vi saa rigeligt, at vi kunne levne til et Mellemmaaltid. Kl. 8 kaldes til Aftenbøn og kort derefter gaae Koner og Børn til Ro og et Par Timer efter ere omtrent Alle isæng. Min Bestikkelse som Vagtkapitain fører med sig, at jeg maa paasee Nattevagterne og hjælpe de, som mulig ere søsyge, og jeg tilbragte mange Timer paa Dækket og opsendte min Tak til Herren for hans Velsignelse paa Reisen, naar de Alle hvilede i Søvnens Arme. Kapitainen, Doctoren og flere af Officererne have nylig besøgt vore Localer, og de Syge have faaet Medicin af og til, ligesom der flere Gange om Dagen er bleven uddeelt Havresuppe til Qvinderne og Børnene. Der har været gjort Alt for vor Beqvemmelighed, og om jeg skulde klage over Noget, da skulde det være, at Nogle have mistet deres Madkasser, hvilket dog er deres egen Skyld, idet de have sat dem paa Dækket om Natten. Vi have holdt flere Forsamlinger, hvor vort Præsidentskab har givet os mange gode og nyttige Raad.

De tunge Trækister forvolde os meget Bryderi, og det var godt, om de Hellige vilde anvende Kufferter eller Sække til deres Tøi. Det vil være godt for de Hellige at øve sig i det engelske Sprog, det vil komme dem til megen Nytte paa Reisen. Naar vi tænke paa de Besværligheder de Hellige tidligere have havt paa Reisen, føle vi os i Sandhed taknemmelige.

Modtag min Tak, kjære Br. Smith, for de mange glade Timer jeg har tilbragt i Deres Selskab, og bedende Dem at hilse Brødrene der, være De selv kjærlig hilset fra Deres altid forbundne Broder

Chr. Halvorsen.

E. S.

Ere komne i Land, har meget travlt, og som saadan ikke Tid at skrive mere. Alt gaaer udmærket godt.

D. S.

Missionen i de Forenede Stater.

Vi hidsætte følgende Oplysninger om Missionen i de Forenede Stater.

Henry G. Boyle meldte fra Westfield, Stokes County, Nord Carolina, den 3die Juli, at han og Ældste H. K. Coray vare løste for at vende hjem til Utah. Siden de begyndte deres Arbeide i Virginien og Nord Carolina for 2 Aar siden, have de døbt henimod 200 Individer og organiseret 4 Grene. Mange ville i Forening med Ældsterne Boyle og Coray emigrere til Utah iaar.

Broder Boyle skriver endvidere: „Vor elskede Præsident Youngs Instruxer, som han gav til de Brødre, som vare kaldede til at gaae paa Mission den 14de April 1867, have vi forsøgt at følge. Sandelig, vi reiste ud med Taarer, bærende

kostbar Sæd, og i Henhold til det Løfte Præsidenten dengang gav til Ældsterne, ere de Syge blevne helbredte, de Halte ere komne til at gaae og de Blinde til at see, og intet Spørgsmaal har været fremsat for os, som vi ikke have været istand til at besvare. Vi have bestandig været istand til at give Raad, og Velsignelsen har fulgt de, som have adlydt og fulgt Raadet, og de Ugudelige, som have modarbeidet Værket, ere blevne forvirrede og beskæmmede."

Af Deseret News af 29de Juli erfare vi, at Ældste Boyle var ankommen til Utah med et Selskab af Hellige paa 160 Sjæle, med hvem han forlod Wytheville i Virginien den 9de Juli. Ældste Boyle mener, at hans sidste Mission har været ligesaa heldig som nogen tidligere, og han har aldrig faaet bedre Modtagelse af Verden. Kort før han forlod Virginien bleve 10 døbte. Ældste Haden W. Church har nu Omsorg for Grenene i Nord Carolina. Emigranterne have havt det bedste Helbred og ingen Ulykkestilfælde eller Tab. Omtrent 100 af dem vilde bosætte sig i Payson, hvor Ældste Boyle boer, og ere reiste derhen.

Adresse.

S. Pedersen,

Wallgatan Nr. 1, 1 tr. upp.

Gøteborg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.